

Forhandlingerne. Det kan altsaa af Tingbogen sees, hvad der kan give Anledning til Anke; men paa den anden Side bør heller ikke nogen Tilfidesættelse af forefrevne Former, med Hensyn til hvilken det Fornødne ikke kan erfares af Tingbogen, kunne gjøres til Gjenstand for Anke, da det efter Forholdets Natur ikke kan lade sig gjøre at bevise det Punkt, der skal gjøres til Gjenstand for Anke, paa anden Maade end ved Tingbogen. Naar det derhos i § 320 er bestemt, at en Anke over Tilfidesættelse af forefrevne Former ogsaa kan tilstedes, naar den Paagældende inden Hovedforhandlingens Slutning har paataalt Manglen, uagtet denne ikke fremgaaer af Tingbogen, er dette egentlig ikke en Undtagelse fra den nysnævnte Regel, men snarere en Udvidelse af samme; thi i dette Tilfælde fremgaaer det vel ikke af Tingbogen, at nogen væsentlig Form er tilfidesat, men dog, at der er fort Anke herover, som f. Ex. i det i Udkastets § 215 ommeldte Tilfælde, hvor det er forefrevet, at enhver Bedkommende, saafremt Formanden i sin Fremstilling skulde have inddraget Punkter, som ligge udenfor Hovedforhandlingen, kan begjere Anmærkning herom tilført Tingbogen.

Forfristerne om hvem der kan indanke en Sag for Høiesteret findes i § 322. Selvfølgelig er det nærmest Overanklageren og den Anklagede, hvem en saadan Ret tilkommer, dog med den i Anklagerettergangens Væsen grundede Indskrænkning, at Anke i Reglen kun kan gjøres gjældende i Henseende til Forfrister, som ere givne til Betyggelse for den Side, fra hvilken Anke føres. Da imidlertid Overanklageren i det Hele repræsenterer Samfundet, har man dog troet, at han ogsaa bør kunne anke over Tilfidesættelse af Forfrister, som sigte til at betrygge den Anklagede, naar denne ikke udtrykkelig frem sætter Indsigelse mod en saadan Anke.

Men foruden Overanklageren og den Anklagede kunne ogsaa andre Personer, der ere optraadte under en Straffesag eller i Anledning af en saadan have paadraget sig Ansvar, have en selvstændig Interesse i at see de dem vedkommende Punkter underkastede Prøvelse ved Høiesteret, saaledes Vidner, som ere idømte Straf paa Grund af Udeblivelse eller Vægning

ved at besvare fremsatte Spørgsmaal (§§ 188 og 200), Nævninger, som have paadraget sig Ansvar enten ved Udeblivelse eller ved deres Forhold under Sagen (§§ 40 og 225), og endelig Personer, som i Medfør af § 158 ere straffede for en forstyrrende eller den Retten skyldige Afgtelse krænkende Udfærd. Bistof kan der efter den hele Maade, hvorpaa Rettergangen er ordnet efter nærværende Udkast, ikke blive Spørgsmaal, om egentlig Appel af Kjendelser, hvorved de nævnte Personer ere idømte Straf, og Spørgsmaalet om, hvorvidt den idømte Straf er den rette, vil ikke kunne gjøres til Gjenstand for Anke, naar den falder indenfor de lovbestede Grændser; men der skjønnes ikke at være nogen Grund til at udelukke dem fra at gjøre de i § 319 ommeldte Anker gjældende, forsaavidt de efter deres Beskaffenhed kunne finde Anvendelse paa den dem vedkommende Del af Sagen, hvilket især vil kunne være Tilfældet med Hensyn til de i § 319 under Nr. 3 nævnte Anker, der gaae ud paa en urigtig Anvendelse af Straffeloven, idet saaledes f. Ex. en udebleven Nævning, eller et udeblevet Vidne vil kunne gjøre gjældende, at den af dem oplyste Grund til Udeblivelsen var et lovligt Forfald, ligesom et Vidne vil kunne paastaae, at det ikke var forpligtet til at besvare et fremsat Spørgsmaal, en Nævning, at det Forhold, hvorfør han er dømt, ikke falder ind under § 225, og endelig den, der er dømt efter § 158, at hans Forhold ikke har været af den Beskaffenhed, at det krænkede den Retten skyldige Afgtelse. Der kan isørigt, som det vil sees af det følgende, ogsaa under en Straffesag være Spørgsmaal om at idømme Mænd, som ifølge deres Stilling have deltaget i Sagens Behandling, Straf for det af dem udviste Forhold; men de fornødne Bestemmelser om deres Afgang til at føre Anke findes i Udkastets § 372.

Derimod har man ikke troet at burde tillægge den ved en Forbrydelse Forurettede, der har nedlagt Paastand om Erstatning under en Straffesag, nogen selvstændig Ret til at forlange Dommen indanket for Høiesteret, dels fordi hans Interesse dog kun kan betragtes som underordnet i Forhold til Sagens egentlige Gjenstand, og dels